

అమెరికా అమ్మాయి

శ్రీధి యెల్లల

ఎక్కడి దొంగలు అక్కడే గప్ చిప్!

కడిగీ కడిగి చేతులు అరిగిపోయాయి. తుడిచిందే తుడిచి జబ్బలు పులిసిపోయాయి. డిసిన్నెక్టన్లు వాడీ వాడీ ముక్కు పనిచెయ్యకుండా పోయింది. వేరే గ్రహాంతరవాసులు ఎవరైనా ఉంటే వారెవరికీ కూడా రాకూడదు అనుకునేంత దరిద్రం. మనిషిని చూసి భయపడే పరిస్థితి. నా నీడని నేనే నమ్మని దుస్థితి. ఈ కరోనా వైరస్ గురించి తప్ప ఇంకో మాట లేదు ఎక్కడా. ఇంటి నిండా చలి చీమలలాగా కష్టపడి కూడబెట్టిన గంపెడు సామాను. సర్వకాల సర్వావస్థల్లోనూ ఆర్పడానికి వీలులేని వంటింటి నిత్యాగ్నిహోత్రం. మూడు వారాలుగా ఇంటి కిటికీల నుండి ఎంత మేర కనిపిస్తుందో అంత వరకే కుదించుకుపోయిన ప్రపంచం. నిత్యావసరాల కోసం వెళ్లిన మనిషి తిరిగివచ్చేదాకా యుద్ధానికి వెళ్లిన సైనికుడి కోసం ఎదురు చూసినట్టు చూడడం. కంటికి కనపడని శత్రువు నుండి తమ కుటుంబాన్ని, తమ నుండి సమాజాన్ని ఎలా కాపాడాలి అనే ఆలోచనే అందరికీ. సోషల్ మీడియాలో ఒకరిని ఒకరం జాగృత పరచుకుంటూ, ఓదార్చుకుంటూ, ధైర్యం చెప్పుకుంటూ నెట్టుకొస్తున్నాము.

“దేనికీ సమయం లేదు భగవంతుడా!” అని గగ్గోలు పెడుతున్న వారికి, “సరే ఇస్తే మాత్రం మీరు చేసేదేమిటో నేనూ చూస్తానుగా!” అని తలవని తలంపుగా మీద పడిన విశ్రాంతి. ‘విశ్రాంతి’ అనకూడదేమో. ‘నిర్బంధం’ అనాలేమో?

"ఎక్కడికిరా మీరంతా పరిగెట్టేది? ఇన్ని రోజులు పరుగులు పెట్టి పోగేసుకున్న కుప్పలు, పోగొట్టుకున్న వాటి లెక్కలు చూద్దాం రండి," అని ఎవరో కాలాన్ని ఆపేసినట్టుగా ఉంది. ఊరిలో ఉండే జేజువ్వ నుండి ఇంట్లోనే గంపకింద కోడిపిల్లని దాచిపెట్టినట్టు దాచిన బుజ్జిపాపల వరకూ కరోనా వైరస్ గురించి జరుగుతున్న విపరీతాల గురించి తెలీని వారు లేరు. ఎప్పుడో విడిపోయి ఫేస్బుక్ ద్వారా కలిసి మళ్లీ అతా పతా లేని నేస్తాలు కూడా పలకరించుకుని పరామర్శించుకుని ఇంకా మామూలుగానే ఉన్నాం అని ఊపిరి పీల్చుకుంటున్నారు. మాములుగా విసుగు పుట్టే వీడియో కాల్స్ ఒక్కటే దిక్కు ఇంకో మనిషిని చూసి మాట్లాడడానికి. ఇంకో మనిషి తోడు ఎంత విలువైందో. కరువు తీరా మాట్లాడుకునే మాటలు ఎంత అవసరమో తెలిసివచ్చింది బాబు!

రెండు నెలల నుండి అప్పుడొకటి అక్కడొకటిగా వింటున్న వార్తలకి భయపడాలా వద్దా అని ఆలోచించుకునేలోపే చాప కింద నీరులా ముంచుకొచ్చేసింది ఈ విపరీతం. అమెరికా వచ్చిన కొత్తల్లో ఇక్కడ సూపర్ మార్కెట్స్ లో ఉండే తిండి సామాను, ప్యాకేజ్డ్ ఫుడ్ చూసి ఆశ్చర్యపోయేదాన్ని. ఇవన్నీ యుగాంతం వచ్చినా కూడా తరుగుతాయా అసలు! అనుకునేదాన్ని. ఏ దేవత వినిందో ఇంత తొందరగా ఆ వింతని చూస్తానని కళ్లో కూడా అనుకోలేదు. అక్షయపాత్రలాగా ఎన్నటికీ తరగని సామానుతో అలరారే కాస్తుకో నిలుపుదోపిడీ ఇచ్చేసిన ముత్తైదువలా నిలబడింది. ఏనాడూ ఖాళీగా చూడనీ, అసలు చూస్తాము అనుకోని సూపర్ మార్కెట్లన్నీ ఊడ్చి పెట్టినట్టుగా అయిపోయాయి. ఇండియా స్టోర్లో బియ్యం, పప్పుల మూటలన్నీ హాం ఫట్ స్వాహా అయిపోయాయి. అప్పుడు మొదలైంది కంగారు అందరిలో. ఏదో

జరుగుతోందని. ఈ భయం వెరితనం కాదూ అని. చలికాలానికి జంతువులు ఆహారం కూడబెట్టుకున్నట్టు అందరం కూడబెట్టుకుని ఎవరి ఇంట్లో వారు ఉండిపోయాం. అప్పటి మొదలు నాటకీయంగా గంటకొక మార్పుతో యావత్ దేశమంతా అట్టుడికిపోయింది కదూ.

స్కూళ్లు, ఆఫీసులు మూసేసేసరికి అందరం ఎవరికి వారమే ఇళ్లలో ఉండిపోయాము. ఇప్పటివరకూ ఎరుగని తీరిక కాబట్టి అందరం ఇంటి పట్టనే ఉండబోతున్నాం అని ఆనందపడ్డాము. తొందరలోనే కొన్ని రోజులు అనుకున్నది కాస్తా వారాలుగా మారడం, ఇంకా ఎన్ని నెలలో ఇలా?, అని తెలికపోడం వెరెక్కించేసింది. ఇంటిపట్టనే ఆటలు, కలిసి భోజనాలు, కుటుంబంతో కాసేపు సమయం అన్నీ బాగానే ఉన్నాయి కానీ స్థాన మార్పులేకుండా ఒకే చోట భయం భయంగా ఉండడం ఎంత నరకమో తెలిసొచ్చింది మెల్లి మెల్లిగా అందరికీ.

చక్కగా రోజూ ఆఫీస్ వెళ్తావు. నేను మాత్రం ఇంట్లోనే మగ్గిపోవాలి అని తనతో వాదించేదాన్ని ఇంతకుముందు. ఇంటి నుండి పనిచేస్తూ ఉంటే తెలుస్తోంది, వర్క్ ఫ్రాం హోమ్ అంత సులువు కాదూ అని. ఇంట్లోనే ఉన్నా కుదురుగా కూర్చుని నాలుగు ముద్దలు తినడానికి లేదు. ఆదరాబాదరాగా ఇంత తిని లేచి వెళ్లి మళ్ళీ పనిలో దూరడమే. ఎలాగూ ఇంట్లోనే ఉన్నారు కదా అని ఇంకాస్త పెరిగిన వర్క్ లోడు. వీళ్ళ కష్టం చూస్తుంటే గుండె నీరైపోతోంది. తను కూడా "ఎలా ఉంటున్నావు ఇంట్లోనే. తెచ్చి ఇక్కడ పడేసాను కదూ నిన్ను. ఐ ఆమ్ సారీ" అని బాధపడిపోయాడు. ఎదురూ బొదురు కూర్చుని ఒకరికొకరం ఓదార్చుకున్నాం. పగలూ రేయి అమ్మా నాన్నా ఇంట్లోనే ఉండడంతో పిల్లదానికి మాత్రం ఎక్కడలేని సరదాగా ఉంది.

హెల్త్ కేర్ లో పనిచేసేవారు, రోజు జీతాలకి పనిచేసేవారు, బడిలో పెట్టే భోజనం మీదే ఆధారపడిన వాళ్ళు, సరైన కుటుంబం లేక కాలేజ్ హాస్టల్స్ మూసెయ్యడంతో తీవ్రమైన ఒత్తిడికి లోనయ్యే పిల్లలు ఇలా ఇవ్పటి వరకూ ఎరుగని జీవన సమస్యలు కనిపించడం మొదలయింది. ఇలా ఎంతమంది ఎన్ని విధాలుగా ఇబ్బంది పడుతున్నదీ తెలిసీ మన వరకూ మనం ఇంట్లో క్షేమంగా ఉండాలంటే ఏదో అపరాధనా భావం. ఇంట్లో ఉండిపోడం తప్పించి ఇంకేవిధంగానూ సహాయం చెయ్యలేని పరిస్థితి.

ఇన్ని రోజులు నేను నా సమస్యలు అనుకుంటున్నవేవీ కూడా అసలు సమస్యలే కాదు అని తెలిసివస్తోంది. ఈ విపత్తు తర్వాత ముంచుకొచ్చే ఆర్థిక మాంద్యం గురించి ఎవరు వాదించినా నవ్వొస్తోంది. ఆర్థిక వ్యవస్థ అయినా మరే వ్యవస్థ ఫలితాలు అయినా అనుభవించడానికి ముందైతే మనిషినే వాడు మిగలాలి కదా! బ్రతకాలి అన్న ఆశ ఒక్కటే అన్ని జీవాలను నడిపించే శక్తి అని తెలిసివచ్చింది.

చూస్తుండగానే అటు ఇండియాలోకి కూడా చొచ్చుకునిపోయింది ఈలోపు. అమ్మ ఫోన్ చేసి "భయంగా ఉంది అమ్మలూ!" అంటే ఏమని సమాధానపరచాలో తెలియడం లేదు. మిత్రులని, తెలిసినవారిని, చుట్టాలని అందరినీ పలకరించడం ఓదార్చుకోడంతో సరిపోతోంది. దానికి తోడు బేస్ వాయిస్ వేసుకుని "కరుణ లేని కరోనా!", "యుగాంతం వచ్చేసినట్లైనా?", "దేశం అష్టదిగ్బంధనం", "చిగురుటాకులా వణికిపోతోన్న అమెరికా" అని "శ్రీ లక్ష్మీ గణపతి ఫిలిమ్స్" అంటూ దెయ్యాల సినిమాకి పబ్లిసిటీ ఇచ్చే విధంగా భయపెట్టే టీవీ ఛానళ్ళు. అవి చూసి ఇంకా బెంగ పెట్టేసుకునే పెద్దాళ్ళు. వీడియో కాల్స్, వాట్స్ ఆప్ ఉన్నాయి కాబట్టి సరిపోయింది కానీ లేకపోతే ఇంటిలో ఒక్కొక్కరూ ప్రపంచంలో ఒక్కో మూలలో ఉన్న ఈ రోజుల్లో ఒకరి జాడ ఒకరికి తెలియక ఏమైపోయేవాళ్ళమో! వాట్స్ ఆప్ కాల్ తర్వాత పట్టించుకోకుండా వదిలేసే రేటింగ్ కి మర్చిపోకుండా ఫైవ్ స్టార్ రేటింగ్ ఇస్తూ వస్తున్నాను ఈ మధ్య.

ఎంత సేపు నేను, నా కుటుంబం. ఇవే లెక్కలు, అవే పరుగులు. ఉన్నట్టున్నట్టు దుఃఖం వచ్చేస్తోంది తలచుకుంటుంటే. ఒక చీమకి ఇంత చక్కెర వేసి ఎన్నాళ్ళయింది? అవసరానికి మించిన వస్తువులు ఎటు చూసినా. అవసరానికి మించిన వస్తువులు ఇంక కొనను గాక కొనకూడదు. ఏ వస్తువు మీద గౌరవం లేకుండా పోతోంది. ఏముంది ఇంకొకటి కొనేస్తే పోతుంది అనే ధీమా. పిల్లలకి కూడా అదే అలవాటైపోతోంది. ఇంట్లో కాగితం అయిపోతుందనే ఆలోచనే రాదు. పెన్సిళ్లు, క్రేయాస్లు ఏవీ కూడా నిండుకుంటాయనే ఊహే ఉండదు.

ఇలాక్కాదు ఇక నుండి అన్ని కొన్ని కొన్నిగా ఇవ్వాలి. చేతికి అందుబాటులో ఉన్నంత వరకు దేని విలువ తెలిసి రాదు కదా? వస్తువు విలువ, కనీస అవసరాల విలువ నేర్పించి తీరాల్సిందే.

ఒక పువ్వుని చూసి, ఒక పిట్టని చూసి, ఒక నెలవంకని చూసి స్పందించి ఎన్ని రోజులైంది? కాస్తంత అలవనివ్వము కదా శరీరాలని. సుకుమారాలన్నీ ఒంటికి తెచ్చుకున్నామే కానీ మనసులని బండరాళ్ళని చేసేసుకున్నామేమో? చాలా మారాలి ఇకపై .

మా తరానికి అసలు ఏ కష్టాలు తెలియవు ఒక రకంగా. మనిషి ఎన్ని కష్టాలు దాటుకుని, ఎన్ని విపత్తులని ఎదుర్కొని వచ్చాడు ఇక్కడి వరకూ. కాన్పుల దగ్గరి నుండి చంటి బిడ్డలని రోగాలనుండి కాపాడుకోడం దాకా ఎన్ని ఇబ్బందులు పడే వారు అప్పటి వారు. ఎన్ని ఒడిదుడుకులని ఎదుర్కొని ఉంటారు. వారిని తలచుకుని ధైర్యం తెచ్చుకోడమే. ఇప్పుడు ఇంకా అందరం చదువుకున్న వారము. పరిస్థితుల పట్ల అవగాహన పెంచుకోగలిగే వాళ్ళం కదా. ఇంకాస్త ధైర్యంగా ఎదుర్కోవాలి మరి.

అమ్మకి ఎప్పుడూ వర్తమానాన్ని ఎదుర్కునే హడావిడే కదూ ఏ తరంలో అయినా. అమ్మ దశని దాటి అమ్మమ్మ అయితే కానీ గడిచిపోయిన జీవితపు అనుభవాలూ, నేర్పుకున్న పాఠాలు నెమరేసుకోడానికి తీరిక దొరకదు. అందుకే పాత తరానికి కొత్త తరానికి వారధి కట్టాలి మళ్ళీ. వారి అనుభవాల నుండి నేర్చుకోవలసింది ఎంతో ఉంది. "ఒకసారి ఏమైందంటే ..!" అని కబుర్లు చెబుతూనే అమ్మమ్మ నానమ్మ తెలీకుండా ఎంత ధైర్యాన్ని నూరిపోశారు! పాపకి అమ్మతో, అత్తయ్యతో బంధం ముడెయ్యాలిందే. ఆన్లైన్ లో పాటల దగ్గరనుండీ పాఠాల వరకూ నేర్చుకుంటున్నారు కదా.. అలాగే 'ఆన్లైన్ గ్రాండ్ పేరెంటింగ్' మొదలుపెట్టాలిందే.

అక్కడక్కడో నెల్లూరులో ఉండే ఆంటీ చేపల పులుసు పెడితే 'వావ్ ! డెలీషియస్' అని కామెంట్ పెట్టడం మాత్రమే కాదు, మా ఇళ్లలో చేసే 'గురుగాకు పచ్చడి', 'చింతాకు పులగూర' కూడా నేర్చుకుని నా ద్వారా ముందు తరాలకి అందించాల్సిందే. ఎవరి ఇంట్లో వారికి, వారికి మాత్రమే ప్రత్యేకమైన రుచులూ పద్ధతులూ ఉంటాయి కదా. ఖచ్చితంగా వాటిని అందిపుచ్చుకుని కాపాడాల్సిందే.

ఇలా గృహ నిర్బంధంలో మూడో వారం వచ్చేసరికి వైరాగ్యం వచ్చేసింది నాకు. పుట్టి బుద్ధి తెలిసిన తరువాత ఎప్పుడూ ఇలాంటి వైపరీత్యాన్ని చూడలేదు. అన్నీ సాధించేసాము అనుకునేసరికి ఒక్కసారిగా నేలకు దింపేసింది కదూ ఈ వైరస్. ముందైతే ఈ పరిస్థితి దాటుకుంటే జీవితం పట్ల కృతజ్ఞతా భావాన్ని పెంచుకోవాలి. తెలీకుండానే నే చేసిన తప్పులు లెక్కచూసుకుని వాటిని తగ్గించుకునే విధంగా జీవితాన్ని మార్చుకోవాలి. ఏదేమైనా ప్రకృతి మీద ఆధారపడిన జీవితాలు అందరివీ. మనం ప్రకృతి పట్ల చేసే ప్రతి పనికి మనతో పాటూ మన ముందు తరాల వారు కూడా అనుభవిస్తారనే మాటని మర్చిపోకూడదు. ప్రతి జీవికి ఇందులో బ్రతికే హక్కు ఉంది. భూత దయ పెంచుకోవాలి, పిల్లలకు కూడా తెలియజెప్పాలి అని నిర్ణయించుకున్నాను.

బొమ్మలనే నేస్తాలుగా చేసుకుని ఏవేవో ఆటలు ఆడుకుంటోంది చిన్నది. అన్నిటిని ఇంటిలో ఒక్కో చోట దాచి నా దగ్గరికి వచ్చి కళ్ళు మూయించుకుని "వీరి వీరి గుమ్మడి పండు" పాడించుకుని దొంగలని పట్టుకోడానికి వెళ్తోంది. ప్రకృతి, తన కళ్ళు కప్పి మనం తన దగ్గర నుండి దోచుకున్న వాటిని తిరిగి తీసుకెళ్లడానికి వస్తున్నట్టుగా అనిపించి భయం వేసింది ఒక్క క్షణం. ఏమీ చేయలేము. 'ఎక్కడి దొంగలు అక్కడే గవ్ చిప్!' అని కదలకుండా ఉండడం తప్పించి.

(వచ్చేనెలలో అమెరికా అవ్వాయి ఏం చెబుతుందో.. ఎదురుచూద్దాం..!!)

Post your comments